

POSTANOWIENIE

1 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 1 grudnia 2025 r. w Warszawie
zażalenia B.P.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 kwietnia 2024 r., V WSC 22/24,
w sprawie z powództwa B.P.
przeciwko M.W.
o unieważnienie małżeństwa,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

B.P. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 lutego 2023 r. wydanego sprawie V Acz 545/20

Postanowieniem z 29 kwietnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił zażalenie. Sąd wskazał, że w świetle art. 424¹ §1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje od orzeczeń, które nie są orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie. Zaskarżone przez B.P. postanowienie dotyczyło kwestii incydentalnej, tj. kwestii nieuiszczonych kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego i jako takie nie należało do orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i wobec tego nie podlegało zaskarżeniu skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Poza tym Sąd podniósł, że w postępowaniu związanym z postępowaniem przed Sądem Najwyższym zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, z którego zwolnione są tylko

osoby będące sędziami, prokuratorami, notariuszami, profesorami lub doktorami habilitowanymi nauk prawnych, a skarżąca do żadnej z tych kategorii nie należy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę.

Zażalenie na postanowienie z 29 kwietnia 2024 r. złożyła osobiście B.P., wyjaśniając, że jest prokuratorem i z tego tytułu ma zdolność postulacyjną przed Sądem Najwyższym. Zarzuciła naruszenie art. 87¹ §2 i art. 424⁶ k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie wyjaśniono, że w procesie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje od postanowień w przedmiocie kosztów procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2012 r. V CNP 65/11 nie publ.). Zażalenie skarżącej podlegało zatem oddaleniu jako bezzasadne, gdyż jej skarga była niedopuszczalna niezależnie od tego, że jako prokurator miała zdolność postulacyjną do wywiedzenia skargi.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(M.M.)

[a.ł]